



Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

29. Dies Maii. Fiunt instrumenta pœnarum, quæ fuerunt oblectamenta
culparum. Laurent. Iust. de P. c. 4.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Majus.

Tessera.

407

abjudicari lumen rationis, pollui conscientiam, templum Dei, obscurare mentem, servitutum iniri dæmonis, expelli beatos Angelos, Dei providentia, & amore spoliari, debilitari animum ad virtutum, & bonorum operum studium, prono cursu ferri præcipitem in omnem calamitatem. Peccatum esse non tantum turpe, sed ipsam turpitudinem, credo te jam credere. Quid igitur, qui non potes pati labem in fronte, maculam in veste, pateris tot sordes in mente! Minima macula animæ, reddit animam quasi stabulum Augiæ. Cur igitur non attollis animam ad Deum, oculos ad cælum, & suspiranti corde, ac singultienti voce, quoties sonat hora, exclamas cum S. Augustino? *Quare non hac hora finis turpitudinis meæ?* Si ita turpem mors te occupat, nullus erit finis pœnæ meæ, cur non ergò jam finis est turpitudinis tuæ. Forsan hæc novissima hora est, fors hac hora sistar tribunali mei Judicis, quare non hac hora sistar tribunali mei Judicis, quare non hac hora meæ turpitudinis? Noli ergò inire fœdus cum fœdissimo peccato, Quia

Est animus fœdus, pangens cum crimine fœdus.

29. DIES MAII.

Fiunt instrumenta pœnarum, quæ fuerunt oblectamenta culparum. *Laurent. Iust. de P. c. 4.*

Peccato-
ris misere-
ria.

I. **P**eccatum non tantum animum peccantis contaminat, sed peccatorem excruciat. Ubi-
cumque enim est culpa, illic est comes

pœna. Ipsum peccati oblectamentum, est quo puni-
aris, Divinae Justitiæ instrumentum. Quantum
horres, si oculis tuis exhiberetur tristis illa crudeli-
tatis pompa, quâ justitia etiam humana solet in reos
animadvertere! Videlicet si videres vincula, forcipes,
candentes craticulas, catastas, ctuces, rotas, equi-
leos, gladios, mucrones, secures, clavos, lampades,
sulphur, picem, liquatum plumbum, leonum fauces,
bestiarum ungulas, & intelligeres omnes cruciatus,
qui hisce instrumentis inferri solent, te subiturum.
Essetne pilus in capite, qui non præ horrore erigere-
tur, essetne membrum in corpore, quod non treme-
ret? esset ex artibus unus qui non trepidaret? Quid
malum? levius reformidas, & gravius exoptas? Nul-
lus unquam Nero, vel Decius, vel Diocletianus, ex-
ertis etiam omnibus crudelitatis viribus, ita sævit in
alienum corpus, quàm tu in propriam animam. Pec-
catum tibi est omnis pœnæ instrumentum. Expende
quæ sequuntur, & attende, an non in te sis tyrannus,
ac tui carnifex?

II. An non hæc est ultima in se crudelitas? Pec-
cator omnes ad se divinae misericordiæ vias obsepit,
aditusque intercludit. Imò qui scelus aliquod in se
concepit, tacitè secum dicit, se Dei amicitiam nolle,
vilipendere ejus favorem, nihil facere ejus gratiam,
velle se perpetuò in illo cœno, in quod se injiciat,
volutari, optare se ejus odium, cupere se ejus justiti-
am

tiam irritare. Simul sponte sua in illud se barathrum præcipitem agit, unde neque suis viribus, neque Angeli auxilio, neque cujusquam alterius ope possit emergere: Itaque cum scelus aliquod consciscit, quidnam aliud videtur dicere, nisi, Deum inimicum volo? Quidnam aliud fateri videtur, nisi: Ipse me præcipitem eò conjicio, unde, licet omnes homines, qui fuerunt, sunt, erunt: itemque omnes Angeli, licet omnes contentur omnia, nisi aliquod divini auxilii lumen affulgeat, nulla vi possunt extrahere? Et miramur, cum audimus, damnatorum supplicia æterna, apud inferos esse? Quis audeat nimiam in se severitatis judicem Deum arguere, ejus in se iram concitaverit, quem inimicum, quam amicum habere maluerit? Quis cruciatuum æternitatem deprecari sustineat, qui voluptates suas sordibus, nullis temporum spatiis circumscribi, sed æternas esse cupierit? Qui lutum illud, cui perpetuò inharere tantoperè adamavit, cælo, Deoque anteposuerit?

III. At Christi mortis beneficium, inquires, infinita hominum malitiæ occurrit, quod beneficium peccatorem quempiam nactum, è luto erigit, & in Dei benevolentiam attrahit. Itanè verò? Ideò te in altissimam aliquam fossam injicis, quia sit aliquis qui inde te possit eripere? Ideò lethale tibi ipse vulnus infligas, quia sit aliquis, qui vulneribus medeatur? Quidnam est hoc? Utrum pericula nata sunt propter auxilia, an periculis auxilia successerunt? Utrum vulnus propter medicinam excogitatum est, an medicina propter vulnus inventa? Deinde, quis promisit istud auxilium tibi semper fore paratum? Vel, ut tibi concedam, præstò istud esse omnibus,

eo uti volentibus, unde scis te illo usurum? quot fuere, qui divinis auxiliis, cum se illis ultrò offerrent, repudiatis, à consuetudine peccandi non recesserunt, & ita perierunt? Quàm penè innumerabiles, ab hoc eodem auxilio, tua ipsorum culpa deserti, ex hac vita migrarunt? Quapropter, qui se excitari ad penitentiam sentit, det manus, ut se sublevantem sequatur, neque divini auxilii, quod temerè, nunquam sibi defuturum esse, promittit, fiduciâ, peccandi audaciam in se corroborari patiatur. Sequere igitur Poëtæ consilium, si tibi velis consultum:

Erige te è cano, totumque te infere calo.

30. DIES MAII.

Qui à malis actibus tantùm morte discedit, non relinquit scelera, sed relinquitur à sceleribus. *Salvianus ad Eccles. l. 1.*

Maturè respiscendum à peccatis, ne illa potius nos, quàm nos illa relinquamus.

HActenus horribila foedissimi illius monstri, ex orco emissi, in te admissi peccati, inquam, lineamenta proposui. Unum nunc te rogo, imò flagito te, priùs peccatum desere, antequam illud te: relinque scelera, antequam ab illis relinquaris. sis tibi priùs finis peccandi, quàm spirandi. Ne tunc priùs desine animam peccando lædere, dum tibi erit desinendum vivere. Si foetes ut Lazarus, peccatis insepultus, pulsât nunc ad tuum in quo jaces, & sordes, & pu-